

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: P. N., nar. X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Korčákem
sídlem Milady Horákové 101, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. KUJI 60122/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 20. 5. 2024, č. j. DOP/32623/2024-vasu/4968/2024 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 3. 2024 v 13:10 hod. řídil vozidlo MERCEDES-BENZ, registrační značky X, s návěsem SCHMITZ CARGOBULL, registrační značky X, a na dálnici D1 se v 154-152,5 km, ve směru na Prahu, neřídil svislou dopravní značkou B22a - *zákaz předjíždění pro nákladní automobily* (tato značka zakazuje řidiči nákladního automobilu o nejvyšší povolené hmotnosti převyšující 3 500 kg předjíždět motorové vozidlo vlevo; na vozovce se dvěma a více jízdními pruhy v jednom směru jízdy nesmí řidič nákladního automobilu o nejvyšší povolené hmotnosti převyšující 3 500 kg užít k jízdě jiného než pravého jízdního pruhu, není-li to nutné k objíždění), která byla na místě umístěna. Svým jednáním tedy porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci jako správní trest uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že správní orgány se dopustily procesního pochybení spočívajícího v tom, že neprovedly důkaz projekcí videozáznamu pořízeného policií, na kterém má být zachyceno jeho přestupkové jednání. Žalobce zdůrazňuje, že důkazy by primárně měly být prováděny v rámci ústního jednání. Poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20, který se týká postupu při provádění dokazování přehráním videozáznamu. V řešené věci se obě správní rozhodnutí opírají právě o předmětný videozáznam; na základě tohoto důkazního prostředku byl zjištěn průběh skutkového děje a učiněn závěr o žalobcově vině. Dokazování přehráním videozáznamu však v řízení před prvostupňovým ani odvolacím správním orgánem provedeno nebylo. Žalobci nebyla dána možnost na tento videozáznam adekvátně procesně reagovat; tím byl zkrácen na svých právech. Za absurdní považuje žalobce augmentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, že videozáznam je jiným podkladem pro vydání rozhodnutí, pročez se na něj § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevztahuje. Při akceptování této úvahy by správní orgány ve většině přestupkových řízení žádné dokazování neprováděly. Dále žalobce namítá, že mu nemůže být přičítáno k tíži, že neodůvodnil svoji žádost, aby bylo ve věci nařízeno ústní jednání. Povinnost řádně zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, totiž vždy leží na správním orgánu, nehledě na argumentaci obviněného. Konečně žalobce obecně konstatuje, že z videozáznamu není patrné, že by se dopustil jakéhokoli přestupkového jednání.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1247/20 není na projednávanou věc přílehlavý. Nejednalo se totiž z jeho strany o překvapivé rozhodnutí, resp. neočekávatelné hodnocení důkazu. Žalobci bylo posouzení videozáznamu zřejmé z obsahu úředního záznamu sepsaného policií a následně i z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. Žalobce dostal příležitost vyjádřit se k hodnocení tohoto důkazu a účinně uplatnit své argumenty, a to zejména v rámci odvolacího řízení. Videozáznam byl založen ve spise a žalobce se s ním prokazatelně seznámil. V případě přehrání záznamu se nejedná o interaktivní provádění důkazu, jako je tomu např. u výslechu svědka (kdy účastník řízení může svědkovi klást otázky nebo zpochybňovat jeho důvěryhodnost); zde jsou

možnosti participace účastníka řízení značně omezené. Žalobce měl možnost se s videozáznamem seznámit a vyjádřit se k němu, což také učinil. Není rozhodující, zda byl formálně dodržen postup stanovený správním řádem k provedení takového důkazu. Stejně je posoudit případné omezení procesních práv žalobce; ten však nebyl na svých právech nijak krácen.

4. V replice žalobce uvádí, že považuje za překvapivé, pokud žalovaný v jednotlivých případech přistupuje k provedení důkazu videozáznamem odlišně. Poukazuje na jiné rozhodnutí žalovaného, ve kterém se ztotožnil se stejnou námitkou o neprovedení důkazu videozáznamem, přičemž prvostupňové správní rozhodnutí zrušil a správnímu orgánu uložil, aby byl proveden důkaz přehráním videozáznamu. Žalobce zopakoval své přesvědčení, že byl nepřeháním videozáznamu zkrácen na svých právech.
5. Žalovaný v duplice zdůrazňuje, že v projednávané věci byly podklady předložené policií takovým souborem listinných důkazů, který vinu žalobce jednoznačně prokazuje; nevznikly žádné důvodné pochybnosti či nejasnosti, které by musely být na ústním jednání objasněny. To bylo proto nadbytečné. Žalobce sice o nařízení ústního jednání požádal, avšak opakovaně na výzvu prvostupňového správního orgánu neuvedl důvod, proč by mělo být konáno, resp. nenavrhl důkazy, které by na něm měly být provedeny.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě.
7. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
8. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu vyplývá, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina (dále jen „policie“) zaslala prvostupňovému správnímu orgánu oznámení o podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit žalobce. S oznámením, úředním záznamem o skutkovém ději a fotografiemi ze silniční kontroly byl správnímu orgánu předložen také policií pořízený videozáznam uložený na pevném nosiči dat (CD) a spolu s ním též dokument označený jako *Vyhodnocení kamerového záznamu ze SDP*. V něm je uvedeno, že se jedná o popis videozáznamu z přední kamery služebního dopravního prostředku v barvách policie, na němž je vidět, jak policejní vozidlo najíždí na těleso dálnice; z výhledu řidiče lze spatřit nákladní soupravu nacházející se v levém jízdním pruhu, poté se nákladní souprava zařadí do pravého jízdního pruhu; následně ji policejní vozidlo dojíždí a nakonec předjede.
11. V příkazu prvostupňový správní orgán uvedl, že na policií předloženém videozáznamu je „*vidět dopravní značka a nákladní vozidlo předjíždějící v levém jízdním pruhu*“ (srov. str. 2 příkazu ze dne 10. 4. 2024). Po doručení příkazu žalobci byla do správního spisu nahlížet jeho zástupkyně, které byl na mobilní telefon nahrán předmětný videozáznam (srov. protokol ze dne 15. 4. 2024). Žalobce následně podal odpor; v něm mimo jiné uvedl, že „*žádá, aby ve věci bylo nařízeno ústní jednání, v rámci kterého se vyjádří ke sdělenému obvinění*“ (srov.

odpor žalobce ze dne 15. 4. 2024). Prvostupňový správní orgán poté vyrozuměl žalobce o tom, že má možnost se seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Poučil jej, že požaduje-li nařízení ústního jednání, má k tomu uvést své důvody; k řízení o přestupku se přitom může kdykoli vyjadřovat i písemně (srov. vyrozumění ze dne 19. 4. 2024). Žalobce sdělil, že nemá žádné návrhy na doplnění dokazování. Vyjádřil se též konkrétně k obsahu videozáznamu, a to tak, že z něj není seznatelný manévr spočívající v tom, že předjíždí v místě, kde je to dopravní značkou zakázáno. Kamerový záznam dle něj nedisponuje dostatečnou rozlišovací schopností, není na něm viditelná tabulka registrační značky vozidla, nelze určit barvu kabiny tahače ani barevné provedení návěsu a přívěsu (srov. vyjádření žalobce ze dne 6. 5. 2024). Prvostupňový správní orgán zamítl návrh žalobce na to, aby bylo v řízení provedeno ústní jednání, neboť jeho žádost neobsahovala žádné konkrétní důvody, proč by jednání mělo být provedeno. Žádost byla formulována zcela obecně, k věci se přitom žalobce již písemně vyjádřil (srov. usnesení ze dne 7. 5. 2024).

12. V prvostupňovém správním rozhodnutí je ohledně vyhodnocení předmětného videozáznamu uvedeno, že *„je na něm zachycen nájezd služebního vozidla na těleso dálnice a na dálnici umístěné dopravní značení, které zakazuje nákladním vozidlům předjíždět. Z výhledu řidiče služebního vozidla je na přelomu pravého a levého jízdního pruhu vidět nákladní souprava jedoucí v levém jízdním pruhu, která se po chvíli zařadí do pravého jízdního pruhu. Následně služební vozidlo dojede nákladní soupravu, kdy je na videozáznamu viditelná registrační značka návěsu i motorového vozidla, a před tuto soupravu se zařadí“* (srov. str. 3 rozhodnutí). V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí proti zjištěním učiněným z videozáznamu; zpochybňuje jeho vyhodnocení prvostupňovým správním orgánem a namítá, že neodpovídají skutečnosti (srov. bod III. odvolání).
13. Krajský soud shrnuje, že v projednávané věci jsou sporné dvě otázky: 1/ zda muselo proběhnout ústní jednání, jehož konání žalobce navrhl; především 2/ zda nevyrozumění žalobce o provedení videozáznamu jako důkazu mimo ústní jednání bylo vadou řízení, příp. jestli tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
14. Podle § 49 odst. 1 věty první správního řádu platí, že *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*.
15. Podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) platí, že *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý*.
16. Obviněný z přestupku má tedy možnost požádat o nařízení ústního jednání. Správní orgán má ovšem prostor pro správní uvážení, v rámci něhož posoudí, jestli je toto ústní jednání nezbytné k uplatnění práv obviněného. Povinnost nařídit ústního jednání vzniká až poté, co správní orgán tuto nezbytnost uzná. Správní orgán musí zvažovat, jaké důkazní prostředky bude třeba provést, tedy zda bude možné vycházet pouze z předložených listin, podkladů od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, resp. skutečností známých správnímu

orgánu ze své úřední činnosti, které by bylo možné posoudit bez nařízení ústního jednání, nebo zda bude třeba provádět výslech svědků či výslech obviněného v rámci nařízeného ústního jednání. Správní řízení, včetně řízení o přestupcích, je ovládáno na rozdíl od soudního procesu principem neveřejnosti a písemnosti. „*Obligatorní ústní jednání na návrh obviněného by v podstatě znamenalo nedůvodný a nesystematický zásah do principu neveřejnosti a písemnosti řízení o přestupku, který by v řadě případů nebyl nijak účelný a nevedl by k reálně vyššímu standardu ochrany práv obviněného*“ (srov. důvodová zpráva k § 80 přestupkového zákona). Neprovádět ústní jednání je umožněno správnímu orgánu tehdy, pokud tento úkon v řízení nemá žádný význam. Vždy je třeba zvažovat, zda je nařízení ústního jednání na návrh obviněného skutečně nezbytné k uplatnění jeho práv (například aby mohl být konfrontován se svědky při jejich výpovědích, resp. klást jim otázky), a zda svá práva nemůže stejně účinně uplatňovat například prostřednictvím svých písemných vyjádření (srov. JEMELKA, Luboš. § 80 [Ústní jednání]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 697, marg. č. 3).

17. Krajský soud má za to, že prvostupňový správní orgán v projednávané věci nikterak nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání. Žalobce sice požádal o jeho konání, ale svou žádost nijak neodůvodnil, resp. toliko uvedl, že se v rámci něj chce vyjádřit ke sdělenému obvinění. To však žalobce (ještě před rozhodnutím prvostupňového správního orgánu o tom, že nevyhoví žádosti o nařízení jednání) písemně učinil, když se po seznámení s obsahem správního spisu vyjádřil ke shromážděným důkazům, včetně předmětného videozáznamu; dále žalobce uvedl, že nemá žádné návrhy na doplnění dokazování (srov. vyjádření žalobce ze dne 6. 5. 2024). Prvostupňový správní orgán o žádosti žalobce řádně rozhodl usnesením, v němž odůvodnil, proč k nařízení ústního jednání nepřistoupil. Žalobce má sice pravdu v tom, že správní orgán je povinen řádně zjistit skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to nehledě na (ne)činnost obviněného. K náležitému objasnění skutkového děje však není bez dalšího nezbytné nařizovat ústní jednání. Krajský soud se ztotožňuje s uvážením správních orgánů, že v řešeném případě nebylo konání ústního jednání nezbytné k uplatnění žalobcových práv; ostatně ten ve své žádosti ani nyní v žalobě nevysvětlil, proč by jednání nezbytné být mělo.
18. Soud dodává, že nařizovat ústní jednání nebylo nutné ani kvůli dokazování předmětným videozáznamem. Důkazy totiž mohou být prováděny i mimo ústní jednání (srov. § 51 odst. 2 správního řádu). Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) sice vyslovil, že důkazy by primárně měly být prováděny v rámci ústního jednání, neboť právě k provádění dokazování a uplatnění odpovídajících procesních práv účastníků řízení ústní jednání slouží (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008-111). Následná judikatura však připustila, že za zákonem stanovených podmínek je možné provádět dokazování i mimo rámec ústního jednání, a to při zachování práva účastníků řízení být přítomni provedení důkazu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, nebo rozsudky NSS ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Ads 272/2019-43, či ze dne 10. 3. 2023, č. j. 8 As 169/2021-39).
19. Lze proto uzavřít, že konání ústního jednání nebylo nezbytné k uplatnění práv žalobce ani pro zjištění skutkového stavu věci, nadto žalobce není mladistvým. Žalovaný proto

nepochybil, pokud aproboval postup prvostupňového správního orgánu, který ústní jednání neprovedl.

20. Krajský soud se dále zabýval tím, zda byly správní orgány povinny mimo ústní jednání provést dokazování předmětným videozáznamem, o tomto úkonu závčas vyrozumět žalobce a sepsat o něm protokol. Dle § 51 odst. 2 správního řádu platí, že *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*. Smyslem této povinnosti správního orgánu je *„umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu* (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013-26, 3085/2014 Sb. NSS).
21. Výjimkou z povinnosti stanovené v § 51 odst. 2 správního řádu je situace, kdy je jako důkaz prováděna listina; pouze v takovém případě není vadou řízení, pokud nebyl účastník řízení informován o provedení důkazů mimo ústní jednání. Platí totiž, že v přítomnosti účastníků či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu); jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by proto *„naprosto bezúčelné, aby správní orgán musel informovat účastníka o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst listiny, a tak jimi provést důkaz. (...) S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, například v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí“* (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30). Ostatně i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu se shodl na tom, že při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, požadavek dle § 51 odst. 2 správního řádu se tudíž neuplatní (srov. závěr poradního sboru ministra vnitra č. 115 ze dne 8. 6. 2012). Ke shodným závěrům dospívá i komentářová literatura, srov. HEJČ, David. § 51 [Provedení důkazů]. In: POTĚŠIL, Lukáš, a kol. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 313, marg. č. 14.
22. Důkazním prostředkem, jehož řádné neprovedení žalobce v projednávané věci namítá, je videozáznam. Dokazování obsahem videozáznamu spočívá v jeho promítnutí, jedná se o specifický případ ohledání věci (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2023, č. j. 8 As 169/2021-43). Závěry o možnosti nevyrozumívát účastníky o provedení dokazování, které byly vysloveny toliko ve vztahu k listinám, na řešený případ nelze vztáhnout. Videozáznam je specifický důkazní prostředek právě proto, že jej každý může vnímat různě a dovodit z něj odlišné okolnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2024, č. j. 8 As 75/2024-43). Nejedná se o důkaz, který by se prováděl pouhým (prakticky nadbytečným) přečtením a jenž by nepřipouštěl odlišné posouzení v závislosti na jej interpretující osobě; v tom se liší oproti listinným důkazům. V případě dokazování videozáznamem mimo ústní jednání je tudíž nutno trvat na dodržení zákonného požadavku stanoveného v § 51 odst. 2 správního řádu, totiž že účastník řízení bude o takovém úkonu včas vyrozuměn a bude mu umožněno se jej účastnit. To se v projednávané nestalo; toto pochybení představuje vadu řízení.
23. Problematikou dokazování (audiovizuálním) záznamem ve správním řízení se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 8 As 169/2021-43. Vyslovil, že *„promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54*

správního řádu. Při provádění takového důkazu mimo ústní jednání tedy musí být vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu, který je významnou procesní zárukou. Z hlediska svého obsahu je protokol o promítnutí či přehrání audiovizuálního záznamu „sterilním“ objektivním popisem přímého pozorování, formalizovaným souhrnem, který obsahuje zejména souhrn formálních údajů, jako jsou místo, čas a označení úkonů, identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů a další zákonné požadavky v souladu s obligatorními obsahovými náležitostmi protokolu dle § 18 odst. 2 správního řádu. Odstavec 2 citovaného ustanovení nicméně obsahuje pouze tzv. minimální standard protokolu, v případě promítání audiovizuálního záznamu je vhodné popsat kromě běžných náležitostí i technické parametry záznamu, např. kvalitu promítání. (...) Díky sepsání protokolu o obsahu zvukového záznamu může mít účastník řízení obvykle možnost zjistit, jaké konkrétní skutečnosti správní orgán ze záznamu zjistil a bude z nich vycházet při posouzení věci. Současně by tím účastníku měla být zajištěna možnost taková zjištění zpochybňovat, poukazovat na jejich nepřesnost či nesprávnost, navrhnout jejich opravu či doplnění apod.“ Nejvyšší správní soud v dané věci dospěl k závěru, že pokud správní orgán provede dokazování (zvukovým) záznamem, aniž by nařídil jednání, nebo mimo ústní jednání sepsal protokol o provedení důkazu ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu, zatíží řízení vadou.

24. V projednávané věci prvostupňový ani odvolací správní orgán neprovedl dokazování videozáznamem tím způsobem, že by jej přehrál, sepsal o tom protokol, a především v něm uvedl, jaké konkrétní skutečnosti ze záznamu zjistil a bude z nich vycházet při posouzení věci. Nejvyšší správní soud přitom vyslovil, že je „třeba trvat na tom, aby správní orgán přezkoumatelným způsobem předestřel konkrétní skutkové vnímání videozáznamu, a s nimi účastníky řízení seznámil, aniž by je musel v této fázi řízení hodnotit“ (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2024, č. j. 8 As 75/2024-43). Absence tohoto úkonu, tedy vyhodnocení videozáznamu a seznámení účastníka s učiněnými zjištěními ještě před vydáním správního rozhodnutí, je vadou nyní přezkoumávaného přestupkového řízení.
25. Žalobci lze tedy přisvědčit, že správní orgány ohledně dokazování předmětným videozáznamem nepostupovaly správně. Krajský soud však současně zdůrazňuje, že ne každé procesní pochybení správního orgánu je důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Důvodem pro zrušení správního rozhodnutí jsou pouze takové případy porušení ustanovení právních předpisů o řízení před správními orgány, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Dané ustanovení předpokládá, že naopak nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005-65, a ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39).
26. Rozhodující je to, zda se žalobce mohl (alespoň v nějaké fázi přestupkového řízení) seznámit s hodnocením videozáznamu správními orgány a vyjádřit se k němu. Soud přitom zdůrazňuje, že seznámení účastníka řízení s důkazem nelze dle nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20, chápat tak, že správní orgán je povinen mu sdělit svůj předběžný hodnotící úsudek o důkazu plynoucím z provedeného důkazního prostředku; ten je povinen uvést až v odůvodnění rozhodnutí. V případě dokazování audiovizuálním záznamem je ovšem nutné, aby správní orgán vylíčil vše podstatné, co z tohoto důkazního

prostředku vyplývá a s těmito zjištěními účastníka řízení seznámil (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2024, č. j. 8 As 75/2024-43).

27. Součástí správního spisu je mimo jiné úřední záznam policejního orgánu označený jako *Vyhodnocení kamerového záznamu*, který popisuje děj zachycený na kamerovém záznamu. Soud však konstatuje, že tento dokument popisuje skutková zjištění tak, jak je učinil policejní orgán. Z toho vyhodnocení předmětného důkazního prostředku nelze automaticky dovozovat to, že žalobce mohl důvodně předpokládat, že jej budou shodně vnímat také správní orgány. Tento úřední záznam nebyl pro správní orgány nikterak závazný; z videozáznamu tudíž mohly dovodit i jiné okolnosti než policejní orgán. Pouze z toho, že správní spis obsahuje úřední záznam policejního orgánu s popisem obsahu videozáznamu a žalobce do spisu nahlížel, proto bez dalšího nelze dovodit to, že správní orgány žalobce s podstatnými okolnostmi plynoucími z videozáznamu seznámily a umožnily mu se k nim vyjádřit (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2024, č. j. 8 As 75/2024-43).
28. Soud však akcentuje, že prvostupňový správní orgán popsal rozhodné skutečnosti jím zjištěné z tohoto videozáznamu nejprve stručně v příkaze ze dne 15. 4. 2024 a následně podrobně v prvostupňovém správní rozhodnutí. Tento popis se přitom v podstatných okolnostech shoduje s úředním záznamem policejního orgánu o analýze kamerového záznamu. Žalobce ve svém vyjádření po seznámení se s podklady rozhodnutí a především následně v podaném odvolání konkrétně věcně polemizuje se zjištěními, která prvostupňový správní orgán z videozáznamu učinil. Zjevně tedy byl s hodnocením tohoto důkazního prostředku ze strany správního orgánu obeznámen a měl prostor se k němu vyjádřit.
29. Za těchto okolností dospěl krajský soud k závěru, že řádné neprovedení videozáznamu je vadou, která neměla v projednávané věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Řízení před správním orgánem prvního stupně a odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73). Žalobce byl s podstatnými okolnostmi toho, jak správní orgány vnímaly videozáznam a jaká skutková zjištění z něj učinily, podrobně seznámen nejpozději po doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Byť tento okamžik měl správně nastat dříve, do práv účastníka řízení to nijak nezasáhlo. Žalobce totiž v odvolání mohl sporovat to, jak okolnosti plynoucí z videozáznamu vnímal správní orgán prvního stupně; to ostatně také učinil. Rozhodnutí žalovaného, které vycházelo ze stejných zjištění z videozáznamu, pro něj tudíž nemohlo být překvapivé.
30. Lze shrnout, že žalobce byl s podstatnými okolnostmi plynoucími správním orgánům z předmětného videozáznamu v průběhu přestupkového řízení nakonec seznámen. Soud proto dospěl k závěru, že vada řízení spočívající v řádném neprovedení videozáznamu nemá v tomto případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy byl žalobce opakovaně seznámen s obsahem videozáznamu, a sám dokonce z popisu rozhodných okolností vycházel již při formování odvolacích námitek, by totiž bylo nadbytečné napadené rozhodnutí zrušit jen proto, aby s ním správní orgány žalobce formálně správně seznámily. Tento postup by žalobci nezajistil uplatnění žádných dalších práv než těch, která již mohl v řízení uplatnit. Rozhodnutí pro něj nemohlo být z těchto důvodů překvapivé. Proto lze uzavřít, že uvedená vada řízení neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

31. Soud nepřehlédl, že v nynější věci byla žaloba formulována tak, že se fakticky jednalo o doslovné převzetí závěrů vyslovených v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 3. 2024, č. j. 64 A 1/2024-28, který se zabýval skutkově a právně obdobnou situací. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2024, č. j. 8 As 75/2024-43; právě z jeho závěrů zdejší soud v projednávané věci vycházel.
32. Pokud jde o poukaz žalobce na to, že žalovaný v jiné jím přezkoumávané věci postupoval odlišně, krajský soud k tomu uvádí, že žalobce se pokouší o „porovnávání“ procesního postupu správních orgánů; ten je však z podstaty věci v každé kauze odlišný, a to v závislosti na průběhu řízení a úkonech jeho účastníků. V nyní projednávané věci je rozhodující, že byt' došlo k vadě řízení při dokazování, nemělo toto pochybení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce byl ještě před pravomocným skončením věci seznámen s hodnocením videozáznamu správními orgány a měl prostor na toto reagovat. V jiných (byt' na první pohled obdobných) případech mohl být průběh řízení, načasování jednotlivých úkonů a s tím související okamžik faktického seznámení účastníka s vyhodnocením formálně neprovedeného důkazního prostředku odlišný.
33. Závěrem soud zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě brojil toliko proti procesnímu pochybení správních orgánů při dokazování videozáznamem. Věcně ovšem proti vyhodnocení tohoto důkazního prostředku a na základě toho zjištěnému skutkovému stavu nic konkrétního nenamítal. Jeho obecné tvrzení, že „není patrné, že by se dopustil jakéhokoli přestupkového jednání“, nelze považovat za dostatečně konkrétní a určitý žalobní bod, kterým by rozporoval podrobně odůvodněné závěry správních orgánů o zjištěném přestupkovém ději.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 24. října 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce